

Nejdříve tady byl Stieg Larsson.

Pak přišel Jo Nesbø.

A teď je tady Remigiusz Mróz.

Tess Gerritsen

NENALE ZENÁ

**Remigiusz
Mróz**

THRILLER

NENALE ZENÁ

Remigiusz
Mróz

2018

Copyright © 2017 by Remigiusz Mróz
Translation © 2018 by Petr Vidlák

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z polského originálu NIEODNALEZIONA,
vydaného nakladatelstvím FILIA v Poznani 2018,
přeložil Petr Vidlák
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Dana Konvičková, Iveta Muchová, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2018

ISBN: 978-80-7498-291-0

Pro ty, kteří vědí, že nejhlasitějším křikem je mlčení.

*Na světě jsou dva druhy mužů – ti,
co se staví na obranu žen, a zbabělci.
Volba je na tobě.*

Abaida Mahmood

ČÁST 1

1

Kdybych ji požádal o ruku o chvíli dřív, nikdy by se to nestalo. Nanapadli by nás, já bych se neocitl v nemocnici a ona by navždy nezmizela z mého života.

Stačilo třicet vteřin, možná méně. Někdy však stačí málo, aby jeden okamžik člověku zničil celý život. A abyste se na to, co z něj zbylo, snažili navždy zapomenout.

Mně se to ale nepodařilo. Donekonečna jsem si tu událost přehrával v hlavě a přemýšlel, co by se stalo, kdybychom vypili o jedno pivo méně, odešli z hospody dřív, nebo si nedali cigo u řeky.

Psychologové tomu říkají kontrafaktické myšlení, které způsobuje vytváření alternativních scénářů událostí, k nimž už došlo. Není to nijak vzácný jev a nemívá ani zásadní negativní důsledky. Umožňuje se vyvarovat toho, abychom se v budoucnu dopouštěli stejných chyb, občas dokonce umožňuje, aby se člověk vzhopil, a dává mu pocit, že je pánem vlastního osudu.

V mém případě to však bylo úplně naopak. Upadl jsem do deprese, měl jsem bolestný pocit viny a toho, že nijak nemůžu ovlivnit, co se kolem mě děje.

Neustále jsem si opakoval, že stačilo, abych vytáhl zásrubní prstýnek o několik vteřin dřív.

To jsem ale neudělal. Každý, i nejmenší krok onoho tragického dne, a každé, i to nejméně důležité rozhodnutí nás přivedly k tomu, co se stalo.

Sobotní večer před deseti lety začal úplně obyčejně. Vyrazili jsme s Ewou do naší oblíbené hospody Highlander na opolském Starém Městě, v úzké uličce hned u řeky.

Chodili jsme tam často a ještě v dobách, kdy nám nemohli nalít alkohol. Stejně často jsme sedávali na Popravišti, což bylo místo na břehu řeky Młynówky, kam se scházelo po úzkých schodech za hospodou. Nevím, proč se mu říkalo zrovna takhle. Slovo Popraviště někdo nasprejoval na malou zídku zhruba před deseti lety, a rychle se tam ujalo jako název.

Když jsme sešli dolů, Ewa už něco tušila. Nemělo to ale nic společného se skupinkou mužů, kteří zrovna v Highlanderu dopíjeli pivo. Dokonale mě znala a musela si všimnout mé nervozity.

Byli jsme spolu vlastně odjakživa. Okolnosti nás daly dohromady v osmdesátých letech, když jsme oba běhali po sídlišti na ulici Spsychalského ve čtvrti Zaolzie, šťastní a bez obav z budoucnosti.

Byli jsme nerozlučná dvojice. Na základce jsme chodili do stejné třídy, poprvé se políbili, když nám bylo deset – na schodišti u šaten. Na začátku střední školy jsme se spolu na školním výletě poprvé milovali. Před vysokou si všichni mysleli, že to musí skončit. Ewa šla na techniku a já na univerzitu. Podle známých jsme se měli stát oběťmi naší nerozlučnosti, ale nestalo se to.

Pronajali jsme si byt a začali plánovat společnou budoucnost. Přišlo mi úplně přirozené, že se brzy zasnoubíme. Možná ten den Ewa věděla, že to udělám.

Vybral jsem si Popraviště, protože to bylo místo v Opoli, kde jsme strávili nejvíc času. Vykouřili jsme tam tuny cigaret, vypili hektolitry levného vína a poprvé si tam dali trávu.

Kdysi to nebývalo nijak romantické místo. Jen obyčejný, špinavý kus nábřeží, skrytý ve stínu starého, opuštěného stromu. Když jsme se zasnoubili, vypadalo to tam už jinak. Popraviště se stalo součástí takzvaných opolských Benátek, revitalizovaného nábřeží, na němž vyrostla řada moderních pestrobarevných domů, které stály téměř u vody.

Popraviště bylo ideální. Alespoň jsem si to myslel.

Poklekl jsem před ní, a protože jsem se trochu opil, nepřipadal jsem si úplně trapně. Ewa teatrálně zvedla ruku a zakryla si ústa, čímž mi prozradila, že dobře ví, co mám v plánu.

Nasadil jsem jí prstýnek, políbili jsme se, objali a mlčeli. Byli jsme si tak blízci, že i ticho bylo tím, co nás spojuje, a ne prostí.

Oba jsme se cítili šťastní. Topili jsme se v naší lásce a bezstarostnosti. Vzal jsem Ewu za ruku a vystoupali jsme po schodech k hospodě a malému parkovišti. Chvíli předtím, než jsme prošli dveřmi Highlanderu, vyšlo z hospody několik mladíků. Byli hodně opilí, hluční a měli co dělat, aby se udrželi na nohou.

Nijak nás to nezneklidnilo, v podstatě to byl typický obrázek opolské sobotní noci. Za chvíli se to však změnilo.

Jeden z nich se na Ewu podíval a ztichl. Vypadal, jako by se ocitl v oku hurikánu. Kámoši do něj strkali, křičeli na něj, ale on jen nehybně stál a zíral na mou snoubenku.

„Kurva...“ řekl.

Neustále se v myšlenkách k tomu okamžiku vracím, k tomu pohledu a hlasu. Jsou pro mě stejně zamlžené jako tehdy, kdy jsem Ewu pevněji objal a přidal do kroku.

Ten, který promluvil, nám zastoupil cestu. Kámoši se na něj nechápavě zadívali, ale hned se postavili po jeho boku.

„Děje se něco?“ zeptala se Ewa.

Teď vím, že jsem to měl říct já. Zaměřit jejich pozornost na sebe. Možná by to dopadlo jinak.

A možná taky ne.

„Hm,“ zamručel jeden z nich.

Ostatní ztichli a zvažněli, všichni najednou hleděli na mou snoubenku a já jsem se nervózně rozhlížel. Ale nikde nikdo. O kousek dál, na náměstí, bylo určitě lidí dost, ale u řeky ani noha.

Ewa řekla jen „sorry“ a snažila se projít, ale oni se nehnuli. Zastavili jsme se těsně u nich a já měl strašný strach.

„O co jde?“ zeptal jsem se.

„O to, že jste tam dole něco nechali,“ odsekl nejmohutnější z nich a ukázal na schody.

Ostatní nebyli nijak velcí, ale nemělo to žádný význam. Bylo jich pět, a já jen jeden. I kdybych každý den zápasil v MMA, nezvládl bych je.

Potvrdil mi to hned první úder. Byl hnusný, typický pouliční, ale tak nečekaný, že mě skoro zabil.

Udeřil ten nejsilnější z nich. Slyšel jsem, že Ewa něco vykřikla, ale mně hlasitě hučelo v hlavě, takže jsem nedokázal rozpoznat, co říká. Popadli nás za bundy a odtáhli k Popravišti.

Než jsem se vzpamatoval, byli jsme zpátky u řeky. Snažil jsem se jim vytrhnout, ale jeden z nich mě držel a druhý znovu praštil. A pak ještě třikrát nebo čtyřikrát. Spadl jsem na zem vedle stromu, u kterého jsme si kdysi dali první joint.

V puse jsem cítil kovovou pachut' a krev ze mě crčela proudem. Všechno před sebou jsem měl jako v mlze, ale přesto jsem dobře viděl, jak Ewu o kus dál povalili na zem.

Něco pokřikovali, smáli se, Ewa plakala. Dodnes si nemůžu vybavit, co křičela.

Pokusil jsem se vstát, ale srazili mě zase k zemi. Stačila jedna dobře mířená rána. Když jsem dopadl, snažil jsem se doplížít k ní.

Pustili se do ní. Jeden z ní strhnul tričko, druhý jí začal sil-

ně mačkat prsa. Tiše jsem řval, nebo si to aspoň myslím. Marně jsem se k ní pokoušel dostat.

V určitém okamžiku si toho všimli. Dostal jsem kopanec do hlavy a na chvíli měl tmu před očima. Když jsem se probral, jeden z nich už z Ewy strhával kalhoty.

Svět se změnil v přízračnou krajinu. Byl pokrytý něčím těžkým a vyplňoval ho křik mé snoubenky, ačkoli jí jeden z útočníků zakrýval rukou pusou. Vyhržoval jsem, nadával a pak je prosil, aby přestali. Když už mi nezbývalo nic jiného, začal jsem prosit boha, aby zasáhl. Slíbil jsem mu všechno, jen aby Ewu zachránil.

Pak jsem uviděl její červené krajkové prádlo, to, které si nedávno koupila. Říkala, že si ho vezme, jen když nastane výjimečná příležitost.

Útočníci hlasitě povykovali. První z nich rychle sundal kalhoty a lehl si na Ewu. Další stál za mnou a zvedal mi hlavu, abych se na to musel dívat.

Při každém pokusu o vysvobození jsem dostával rány do zátylku. Křičel jsem a neustále a zoufale se snažil dostat ke své snoubence. Hrabal jsem rukama v hlíně, ale nepřiblížil jsem se k ní ani o půl metru.

Potom na ni vlezl další. Brutálně, jako by ji chtěl rozmačkat. Slyšel jsem její vzlykot a pláč, viděl, jak se násilníky snaží odstrčit. Neměla šanci.

Podařilo se mi připlazit blíž. Pak si toho všimli ostatní. Jeden z nich ke mně přišel, něco řekl a zvedl nohu. Než na mě dopadla těžká bota, podíval jsem se na Ewu. Ve tváři se jí zračila bolest, utrpení a ponížení. Tento pohled se mi navždy vryl do mozku, protože to bylo naposledy, co jsem ji viděl.

Tedy až do okamžiku, než jsem o deset let později narazil na její fotku na Facebooku.

2

Nikdy se nezjistilo, kdo to udělal. Policie nenašla ani útočníky, ani mou snoubenku. Stopa po ní zmizela stejně jako život, který jsem s ní plánoval.

Nešlo jen o to, jak žít bez Ewy. Změnilo se úplně všechno.

Po maturitě jsem mohl nastoupit na ekonomku ve Vratislavi, Poznani nebo v Krakově, a vlastně by mě s otevřenou náručí přijali na jakoukoli školu. Vybral jsem si opolskou univerzitu jen proto, abych byl s Ewou. Trvala na tom, že chce zůstat tady.

Ani mě nemusela moc přesvědčovat. Důležitá byla jen ona, a vynikající výsledky ve škole mi zaručovaly, že si v Opoli najdu dobře placenou práci. Nic závatného, ale stačilo by to k pohodlnému životu. Víc jsem nepotřeboval.

Školu jsem však nedokončil, z té nešťastné noci jsem se už nikdy nevzpamatoval.

První měsíce jsem fungoval ve vysokých otáčkách a horečnatě se snažil najít jakékoli vodítko ke své holce. Udělal jsem snad všechno, prověřil veškeré stopy, oslovil všechny organizace a sdružení, které by mi mohly jakkoli pomoci.

A nic.

Ewa zmizela jako v černé díře. Ti, kteří nás přepadli, nejspíš Opolem jen projížděli. Nejdřív jsem byl přesvědčený o tom, že přijeli z nějaké vesnice v okolí, ale po několika měsících jsem musel vyloučit i tuto možnost. Za tu dobu by je určitě někdo poznal.

Zatím byli anonymní.

A jejich obličej, nevýrazný a znepokojující, existují pouze v mé hlavě.

Po několika intenzivních měsících jsem byl úplně vyčerpaný.

Odešel jsem ze školy, na nějakou dobu se zažil v našem bytě

a většinu času trávil utápěním žalu v alkoholu. Pil jsem čím dál víc, a čím dál méně se staral o dění kolem sebe.

Po nějaké době už mi záleželo jen na tom, abych si mohl otevřít pivo a jakkoli zabít čas.

Nejčastěji jsem pařil hry. Dead Space, Left 4 Dead, GTA IV a Fallout 3 mi nahrazovaly realitu.

A možná i díky nim jsem to nějak přežil. Přičemž „nějak“ bylo klíčové slovo.

Když jsem se trochu vzpamatoval, bylo už pozdě, abych se vrátil k plánům, které jsem kdysi míval. Na fakultě bych musel hodně předmětů opakovat a v životopisu lhát víc, než je zdravo, a navíc bych se musel vzdát všeho, co mě tolik měsíců drželo při životě.

Zhruba rok po tom, co se to na Popravišti stalo, jsem se vrátil. Nechal jsem se v Highlanderu zaměstnat jako barman a odpracoval tam spoustu hodin. Tolik, že jsem znal každou rýhu na barovém pultu i všechny hosty.

Ewini kati se ale už nikdy nevrátili. A vlastně jsem ani nebyl schopn říct, jestli jsem s tím vůbec počítal.

Chodil jsem od hospody k hospodě, nikde se moc neohřál, s nikým nenavazoval bližší vztahy. Ve městě, ve kterém žije sto dvacet tisíc lidí, mě znal každý alespoň od vidění. Asi nikoho nepřekvapovalo, že se ze mě stal podivín.

Uplynulo už skoro deset let. Byl jsem divný. I když jsem dostal práci v nově otevřené restauraci na náměstí, nedaleko sochy, které jsme říkali Bába na býku. Spice X se specializovala na indickou kuchyni a já se tam nechal zaměstnat jako číšník. Byla to jediná restaurace tohoto typu v Opoli, a navíc na dobrém místě. Plat i spropitné mi stačily na placení nájmu, alkoholu a vysokorychlostního internetu. Nic jiného jsem vlastně nepotřeboval.

Po celých deset mizerných let mi pomáhal Adam Blicki, kterému jsme už od základky říkali Blitz a kterého jsem snad

jako jediného mohl nazývat kamarádem. Alespoň v jistém slova smyslu. Nikdy jsme spolu totiž nikam nechodili, já jsem ho nikdy nenavštívil ani on u mě nikdy nebyl. Vzdal to po několika pokusech, kdy jsem předstíral, že nejsem doma.

Chodíval pravidelně do všech hospod, kde jsem zrovna pracoval, jako by to byly jeho oblíbené podniky. Trvalo to skoro deset let a oběma nám to tak nejspíš vyhovovalo.

Obvykle se zjevoval s dobrými zprávami, jako by si dal závazek, že mě bude neustále držet nad vodou. Avšak toho dne to bylo jiné. Vešel do Spice X s tabletem v ruce, rozhlédl se a pak mě přivolal prudkým pohybem ruky.

„Wernere!“ zavolal a posadil se ke stolku u okna. Šel jsem k němu pomalu, protože obvykle býval rozrušený záležitostmi, které mi byly úplně ukradené. Zastavil jsem se u stolu a otevřel pusku, ale nenechal mě nic říct.

„Tohle musíš vidět,“ řekl rozrušeně a ukázal na tablet. „Sedni si.“

Bylo brzy ráno, v restauraci seděl jen jeden host, kterému jsem před chvílí přinesl mango lassi. Nemusel jsem se strachovat, že mi šéf vyčte, že se s někým vybavuji. Posadil jsem se vedle Blitze a upřel pohled na displej.

„Neříkej mi, že to není ona,“ vypálil Adam.

„O čem to mluvíš?“

„Podívej,“ ukázal a zíral na displej.

Probudil tablet z režimu spánku a na obrazovce se objevil příspěvek z Facebooku. Fotka byla lehce rozmazaná, ale ne natolik, abych nepoznal, kdo na ní je.

Měl jsem pocit, jako by se vzduch kolem mě zelektrizoval. Nehřmělo ale kdesi v dálce, blesky se objevily přímo nade mnou.

Změnila se, asi jako se lidé za deset let mění. Mimické vrásky se prohloubily, trochu přibrala, obarvila si vlasy, možná byla po operaci nosu, ale nepochyboval jsem o tom, že se dívám na její fotku.

„Cože?“ vykřikl jsem, a nic víc už ze sebe nedokázal vymáčkout.

Blitz, kterému jsme říkali také Blitzer nebo Blitzkrieg, na všechno obvykle reagoval bez váhání, asi proto měl takovou přezdívku. Ale tentokrát se zarazil a nedokázal odpovědět.

Cítil jsem, jak se okolní svět stává neskutečným. Přesně jako před deseti lety na břehu Młynówki. Pokoušel jsem se polknout, ale zdálo se mi, že mám v krku velký knedlík.

„Jak, jak je to možné?“ vykoktal jsem nakonec.

„Nevím.“

„Co je to za stránku?“

Otázka byla pro naši dobu příznačná. Kdysi bych se Blitzera zeptal, jak tu fotku našel, kde to bylo vyfoceno a tak dále. Teď už jsem se tak ptát nemusel, jediná odpověď mi mohla říct vše.

„Spotted: Vratislav.“

Teprve teď mi došlo, že se to opravdu děje. Chytil jsem se za krk a nervózně se rozhlédl. Cítil jsem se jako zvíře v temné, neproniknutelné divočině, ke které se v rojnici stahují lovci.

„Wernere, je to fakt ona.“

Donutil jsem se kývnout hlavou.

„A byla asi jen sto kiláků odsud.“

Znovu jsem se naklonil k tabletu, teď už klidněji. Po deseti letech pátrání jsem měl konečně nějakou stopu. Objevil se stín naděje, že získám odpovědi na všechny otázky, které se mi už deset let honily hlavou.

Co se s ní stalo po tom, co ji znásilnili? Proč zmizela beze stopy? Co dělala celou tu dobu? Zнала útočníky?

Všechna dilemata, neznámé a nevyřešené otázky, všechno se vrátilo jako ozvěna dělostřelecké palby, která srovnala celý můj svět se zemí.

Podíval jsem se na fotku. Byla na ní Ewa na nějakém open air koncertu. Bylo už pozdě večer, ale scéna zářila záplavou šilených, až halucinogenních barev.

Nedívala se do objektivu, možná ani netušila, že ji někdo fotí. Rozesmátá zvedala ruku k pódiu. Vedle ní stál muž v mikině a držel ji za rameno, jako by na sebe chtěl upozornit nebo si ji k sobě přitáhnout. Nebylo mu vidět do tváře, stál zády k objektivu. Na šedé mikině s kapucí měl logo Foo Fighters, bombu s křídly a nápis *There is nothing left to lose*.

Foo Fighters. Blitzova oblíbená kapela, kterou poslouchal od devadesátého pátého, kdy jsme my ostatní chtěli zapůsobit na vrstevníky znalostí Scyzoryku od Liroye a tajně poslouchali soundtrack z Toy Story.

„To je...“ začal jsem nejistě a ukázal na tu mikinu. „To je jejich koncert? Byls tam?“

„Byl.“

„Do prdele, Blitzi! Viděls ji?“

Měl jsem chuť chytit ho za ramena a zatřást s ním, ale včas jsem se zarazil. Srdce mi bušilo jako o závod a projela mnou vlna horka. Přišlo mi, že moje mysl tomu, co se děje, střídavě rozumí, a střídavě ztrácí kontakt se skutečností.

„Ne,“ řekl Blitzer. „Uviděl jsem ji až na té fotce, před půl hodinou, když...“

„Jak jsi na ni narazil? Kdo to vyfotil?“ skočil jsem mu do řeči, byl jsem si vědom, že jestli neudržím emoce na uzdě, vypálím ze sebe celou kanonádu dalších otázek. Zavřel jsem oči, narovnal se a na okamžik znehybněl.

„Až mě pustíš ke slovu, tak ti to řeknu.“

„Tak mluv,“ přikázal jsem mu.

„Ten koncert byl včera, Foo Fighters hráli na městském stadionu.“

„Včera?!“

„Klid.“

Zhluboka jsem se nadechl a zadržel dech.

„Neříkals, že se tam chystáš.“

„Protože se o takových věcech nebavíme,“ opáčil a pokrčil

rameny. „Ty na to sereš a já ti o tom nepotřebuju povídat. Jako když zrovna narazím na nějakou kundu.“

Jen Blitzer dokázal označit ženu tímhle způsobem. Za normálních okolností bych mu na to asi něco řekl, ale teď mě to ani nenapadlo.

„No a tak to bylo i včera,“ dodal a nespouštěl pohled z fotky. „Bohužel jsem tu holku vyplašil, zmizela v davu. A tak jsem ji hned ráno začal hledat. No a narazil jsem na tenhle spott... a na tu fotku.“

Oba jsme se na ni dívali jako na oltář. Na rozdíl od chlápka v mikině Ewa měla na sobě tričko jiné kapely. Bylo vidět jenom část nápisu. *Gutierrez Y Angelo*. Název alba nebo singlu byl *Better Days*. Nic mi to neříkalo.

Mlčení se protahovalo, ani jsem si nevšiml, že jediný zákazník v restauraci už své mango lassi vypil a nervózně se rozhlíží.

„Možná...“ začal jsem nejistě, „možná jsem tomu, že je to ona, uvěřil až příliš rychle.“

„Co?“

„Vždyť to přece není možné. Po deseti letech se jako najednou ukáže?“

„No a?“

Otázka byla na místě stejně jako každá jiná. Možná jsem se nechal unést nadějemi a unáhleně připustil, že je to Ewa, a možná taky ne. A možná to vážně byla ona.

„Ježíšmarjá...“ zasténal jsem a potřásl hlavou. „Vypadá šťastně,“ dodal jsem.

„Je na koncertě Foo Fighters.“

„Ale...“

„Myslel sis, že ji někdo deset let drží zavřenou ve sklepe?“

„Nevím, co jsem si myslel.“

Nic pravdivějšího se říct nedalo. Teorií bylo příliš mnoho, a část z nich jsem si vytvořil já, část jsem převzal od novinářů a anonymních uživatelů v komentářích pod každoročními

smutečnými vzpomínkami na místních portálech, ale Ewa se stále nenašla.

Pokaždé se objevily články, byla v nich fotka, a pravděpodobný scénář končil tak, že dívka spadla do řeky. Avšak tělo se nikdy nenašlo, zdůrazňovali autoři článků.

Několikrát se stalo, že někdo chtěl vyvolat senzaci. Jednou jsem si dokonce na internetu přečetl titulek:

NOVÁ FAKTA V PŘÍPADU. DAMIAN WERNER PŘEDVOLANÝ K VÝSLECHU.

Ano, asi po pěti letech si mě předvolali, ale jen jako svědka.

Jeden z vyšetřovatelů se chtěl ujistit, že vyšetřování bylo kvůli chybějícím důkazům korektně uzavřeno.

To byla ta nová fakta z titulku. Běžná novinářská kachna, alespoň ve srovnání s tím, co jsem měl před sebou.

„Někdo ji hledá?“ zeptal jsem se.

„Chlápek, který tam dal tu fotku. Phil Braddy.“

Podíval jsem se na index fotky a přečetl si příspěvek.

„Američan?“

„Brit,“ upřesnil Blitzer. „Nejspíš si dal tu práci a dorazil na koncert z Londýna. No a zalíbila se mu holka, kterou náhodou potkal. Napsal, že spolu kecali, bavili se, a pak odešel na chvíli za známými. A když se vrátil, už tam nebyla. A teď se ji snaží najít.“

Hned jsem si pomyslel, že mu musím napsat. Dozvědět se, co mu Ewa řekla, jako by to mělo nějaký význam.

„Než jsem odešel z domu, napsal jsem mu zprávu,“ dodal Blitz.

Pokýval jsem vděčně hlavou. Host sedící o kousek dál si významně odkašlal, ale nevšímal jsem si ho.

„Někdo odepsal?“ zeptal jsem se.

Několik lidí, protože kdyby ne, fotky se obmění.

Blitzkrieg měl pravdu. Lehce rozmazané stroboskopy v pozadí, velká party a obraz zaostřený na hezkou rozesmátou hol-

ku. Fotografie musela přitahovat každého, kdo si profil prohlíží.

„Napsal někdo něco konkrétního?“ zeptal jsem se nejistě.

„Ne. Jenom kraviny, fakt to nechceš číst.“

Nechtěl jsem, ale určitě si je přečtu, jen co se vrátím domů. Nejdřív jsem ale musel navštívit jiné místo. Viděl jsem dost filmů a seriálů na to, abych věděl, že základní chybou je otálet s informováním policie.

Poděkoval jsem Blitzovi a potom odešel dozadu zavolat šéfovi, že na mě asi něco leze. Práce v pohostinství měla jednu nespornou výhodu, že majitelé hospod brali takové výmluvy vážně. Hlavně ti, kterým záleželo na tom, aby se k nim zaměstnanci ještě někdy vrátili.

Záskok se sice objevil poměrně rychle, ale ještě jsem stihl přinést k jednomu stolu papadam, tenkou placku z cizrny, a prohlédnout si Ewinu fotku tak důkladně, abych si zapamatoval každý její detail.

Když jsem se objevil na policejní služebně na ulici Powolného, mohl jsem službu konajícimu policajtovi fotografii dokonale popsat. Ale nemusel jsem. Otevřeli jsme profil a fotku jsem mu ukázal. Dlouho se na ni díval a vraštil čelo.

Zástupce komisaře Prokocki vedl vyšetřování už před deseti lety. Předpokládal jsem, že v jeho očích zahlédnu záblesk, který způsobí, že konečně sám uvěřím tomu, co vidím.

Avšak policista vypadal, jako bych mu ukázal cizího člověka.

„To je normální,“ pronesl konečně.

„Co?“

„Že v jiných ženách vidíte zmizelou snoubenku.“

Otevřel jsem ústa, ale nedokázal ze sebe nic dostat. Jeho kategorický tón mě úplně odrovnal. Prokocki odtrhl pohled od monitoru, zhluboka se nadechl a soucitně se na mě zadíval.

„Od té doby jste už s nikým nechodil, že?“ zeptal se.

„Ne, nechodil. Ale to s tím nijak nesouvisí...“

„Pořád vám chybí, takže je normální, že...“

„To snad nemyslíte vážně.“

„Takové věci se stávají.“

Ukázal jsem prstem na monitor, jako bych chtěl někoho obvinít.

„Vidíte to samé co já?“

„Vidím dívku podobající se Ewě, pane Wernere. To je všechno.“

Přešlápl jsem z nohy na nohu a bezradně se rozhlédl, jako by se v místnosti mohl objevit někdo, kdo mi pomůže.

„Vždyť je to ona, do prdele,“ zařval jsem. „Vy to nevidíte?“

Znovu se nadechl.

„Bohužel s vámi nemohu souhlasit,“ odporoval mi úředním tónem. „Jistě, je tu určitá podoba, ale..“

„Přece vím, jak vypadá moje snoubenka.“

Pomaloučku se zvedl, jako by se bál, že mě urazí. Položil mi ruku na rameno a potom začal pomalu vysvětlovat, že vím, jak vypadala před deseti lety, ale teď si se mnou mysl pohrává. Mluvil ještě několik minut, a já ho s každou další větou poslouchal čím dál méně.

Jeho naprostá jistota, rozhodný hlas a neochota přiznat, že by to mohla být ona, mě přiměly k tomu, abych o tom začal přemýšlet.

„Samozřejmě to prošetříme,“ ujistil mě, zatímco mě odváděl ke dveřím. „O tom nepochybujte.“

Nepochyboval jsem. Ale spíš proto, že jsem měl pocit, že se tady děje něco hodně zvláštního.

3

Byl jsem si jistý, že návrat domů mi přinese alespoň částečnou úlevu. Bylo to tak každý den, když jsem zavíral dveře a zamýkal je na dva západy.

Pokud jsem už nemusel nikam jít, byl to skoro uspokojující pocit. Když jsem ale musel z nějakého důvodu ještě někam vyrazit, cítil jsem neklid a nervozitu.

Toho dne na mě moje čtyři stěny měly opět zapůsobit uklidňujícím dojmem. Ale nestalo se tak... naopak. Cítil jsem se ve vlastním bytě jako cizinec. Zaplašil jsem to poslechem Rainbow, protože na rozdíl od Blitze jsem dával přednost kapelám, které se už moc neposlouchají.

Třásl se mi ruce. Cítil jsem se, jako bych měl horečku. Teprve teď mi došlo, jak jsem zpocený. Studené tričko se mi přilepilo na záda a po vlně horka, která mi zalévala celé tělo, už nebylo ani památky. Když jsem se uviděl v zrcadle, nepoznával jsem se. Byl jsem bílý jako stěna a kruhy pod očima se ještě prohloubily. Neupravené vlasy připomínaly změť kabelů.

Opláchl jsem si obličej studenou vodou, otevřel pivo a usedl k počítači, který jsem si vlastnoručně poskládal, čímž jsem ušetřil pár stovek. Zapnul jsem poslední Elder Scrolls a vzal do ruky telefon... jen proto, abych ho vypnul.

Musel jsem zmizet ze světa dřív, než úplně zešlím. Nemělo smysl neustále se trýznit obnovováním příspěvku na Facebooku nebo čekáním na odpověď Phila Braddyho.

Čekal jsem deset let. Mohl jsem proto počkat ještě chvíli, ale musel jsem se uklidnit.

Blitzer mi k tomu ale nedal příležitost. Sotva jsem zvedl smartphone, na displeji se objevil rozesmátý obličej mého kamaráda a z reproduktoru se ozývalo standardní vyzvánění. Tu fotku si před lety udělal Blitzer sám, když jsem ještě pracoval v Highlanderu.

Ano... patřím mezi lidi, kteří si při změně telefonu přehrávají všechny fotky ze starého mobilu do nového. Teď už to není takový problém, ale kdysi, když jsem chtěl přejít z prvního Sony Ericssonu s foťákem na novou Nokii, bylo to docela komplikované.

Zastavil jsem Elder Scrolls a posunul prst po displeji.

„Nevoláš zrovna vhod...“ řekl jsem mu.

„Viděls to?“ vyhrkl nervózně a odkašlal si. Ne, neviděl, jinak by asi nezačal hovor takhle.

„Co jsem měl vidět?“

„Nový post.“

Rychle jsem hru vypnul, jako by na rychlosti, s jakou to udělám, závisel můj život. Pustil jsem vyhledávač a rychle aktualizoval stránku. Opravdu se tam objevil nový příspěvek od Phila Braddyho.

„Možná ji díky téhle fotce někdo pozná,“ napsal anglicky a přidal odkaz k předchozímu příspěvku.

Díval jsem se na fotografii, ale zdálo se mi, jako bych hleděl na portál nějaké alternativní reality. Tu fotku jsem znal dokonale. Byla výjimečná.

„Jsi sám?“ zeptal se Blitzer.

Snažil jsem se ze sebe něco vymáčkout, ale nemohl jsem.

„Wernere!“

„Jo... jsem.“

„Je to na sto procent ona,“ usoudil. „Fotil to někde na Krakovské, kousek od Báby na býku. A vypadá o pár let mladší.“

„O deset...“ hlesl jsem.

„Co?“

„To jsem fotil já.“

„Jak to? Kdy? Kde?“

„Pár dní před tím, než zmizela, ale... Blitzkriegu...“

„No?“

„Nikdy jsem ji nikomu neukazoval. Nikdy jsem ji nedal na web a ani jsem nikomu neříkal, že ji mám...“

„Co? Jak to?“

„Nevím,“ odpověděl jsem a podepřel si hlavu. „Asi jsem chtěl mít něco jenom pro sebe, něco, co by patřilo jenom mně, protože...“

„Na to se vyser,“ přerušil mě. „Odkud ji má ten Anglán?“

„To netuším.“

Nedokázal jsem si představit scénář, v němž by Phil Braddy fotku získal. Právě tuto fotku. Mou fotku.

Všechna možná vysvětlení byla naprosto absurdní. I kdyby s Ewou mluvili déle, než jak vyplývalo z prvního příspěvku, ona sama fotku u sebe neměla. Ten snímek jsem jí ani nestihl ukázat, a vzpomněl jsem si na něj, až když zmizela.

Vzal jsem si pivo a vypil ho na ex. Bublínky mi zašuměly v břiše.

Došlo mi, že jsem dnes získal víc než další matnou stopu. Fakt, že Braddy tu fotografii měl, dokazoval, že do té věci musí být nějak zapletený.

„Odepsal ti?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

Mráz mi přeběhl po zádech.

„Hned potom, co tam dal tu fotku.“

„A?“

„Trvá na tom, že ji nezná, nikdy předtím ani potom ji neviděl a jenom by se s ní chtěl spojit. Zeptal se, jestli ji znám.“

„Napiš mu, že...“

Zarazil jsem se a uvědomil si, že bych už neměl spoléhat jen na Blitze. Otevřel jsem profil Phila Braddyho a podíval se na obličej, který jsem už díky dlouhým hodinám, které jsem strávil zíráním na něj, dokonale znal. Potom jsem mu napsal zprávu.

„Znám holku, kterou hledáš. Odkud máš tu fotku?“

Blitzkrieg říkal něco do sluchátka, ale jeho hlas se začal ztrácet. Zíral jsem na obrazovku počítače a cítil, že je mi stále větší horko. Konečně se u mojí odpovědi na Braddyho zprávu rozsvítila modrá ikonka. Nebylo však vidět, že by odepisoval.

Trochu jsem si odsunul židli, zaklonil se a začal se plácát do stehén. Hleděl jsem na displej a měl pocit, že ho tím vyzývám na souboj.

Ale nedočkal jsem se žádné odpovědi.

„Nepíše,“ konstatoval jsem.

„Cože?“ zeptal se Blitzer. „Tys mu napsal?“

„Jo, ale...“

„Měls to nechat na mně.“

Nevzpomínám si, že bychom se tak domluvili, ale Blitzer to možná bral tak, že když už to kvůli němu začalo, je zodpovědný za to, aby celou záležitost dotáhl do konce.

„Pořád nic,“ řekl jsem. „Ale zprávu četl.“

„Ještě počkej.“

„Nic jiného nedělám,“ odsekl jsem. „Už deset let.“

Každá vteřina ubíhala stále pomaleji a já ztrácel trpělivost. Cítil jsem, že všechny odpovědi mám na dosah ruky. Stačilo toho člověka trochu zmáčkout.

„Celá akce s hledáním holky z koncertu je nesmysl,“ poznamenal jsem. „Tady jde o něco úplně jiného.“

„O co?“

„Nevím, ale chci se to dozvědět.“

„Sám?“

„S tvou pomocí,“ odvětil jsem a po chvíli si uvědomil, že je to asi ta nejpěknější věc, kterou jsem mu kdy řekl. Vlastně jsem se k němu poprvé choval jako kamarád.

„Jasně že s mou pomocí.“

„To ale nemusí stačit. Hned ráno půjdu na policii.“

„Ještě jsi tam nebyl?“

„Byl, ale vyhodili mě, že se tím nebudou zabývat.“

Když jsem mu shrnul svůj rozhovor s Prokockým, dlouho mlčel. Já pořád zíral na obrazovku, jako bych tím mohl přinutit Phila Braddeho promluvit.

Schránka doručené pošty však byla stále prázdná. Bylo mi jasné, že odespat nechce. Mlčel i v konverzaci s Blitzem. Šel

jsem pro další pivo a věděl, že dnes udělám pár špatných rozhodnutí, po nichž mě zítra ráno bude bolet hlava.

„Vůbec ho to nezajímalo?“ zeptal se konečně Blitzer.

„Nejenom, že ho to nezajímalo, ale dokonce se mě pokusil zbavit.“

„To je divné.“

„Ze začátku jsem si to myslel taky.“

„A pak jsi změnil názor?“

„Hm,“ potvrdil jsem. Každý den v Polsku zmizí beze stopy kolem padesáti lidí. Prokocki nejspíše každý den dostává na stůl hlášení, že se někdo z nich jako zázrakem našel.

„Vždyť viděl fotku. Musel ji poznat, pátral po ní dlouhé měsíce.“

„Možná ji poznal,“ připustil jsem. „Možná nechtěl, abych měl plané naděje.“

Bylo to nejjednodušší vysvětlení, které ospravedlňovalo jeho podceňování nového důkazu. Další verze, které mě napadaly, už směřovaly pouze k vyložení černým scénářům.

Nic z toho už ale nemělo význam. Teď, když se na webu objevila fotka, kterou jsem měl v paměti telefonu jen já. Mohl jsem ji použít jako nezvratný důkaz.

Prokocki využije příležitosti, jestli ještě nějaká existuje. Pokud už nedošlo k promlčení případu. Bude to chtít papírově uzavřít.

Možná nejen papírově. Působil sice dojmem, že mé oznámení zlehčuje, ale možná se ve skutečnosti vrhl do práce. Dokázal jsem si to představit, ačkoli to vyžadovalo otevření dalších dvou zelených plechovek s tekutou formou optimismu.

A přesně jak jsem předpokládal, probudil jsem se s hroznou kocovinou. Usnul jsem na gauči, laptop stál otevřený na stolku vedle. Odpověď od Braddyho stále nedorazila. Ignoroval i Blitzera.

Dal jsem si rychlou sprchu, vlastně jen proto, abych na policii nepůsobil dojmem, že jsem si je spletl se záchytkou.

Na schůzku s Prokockým jsem musel čekat. Vlastně jsem ani nepředpokládal, že mě přijme hned. Určitě si myslel, že jsem ho zase přišel bezdůvodně otravovat.

Když mě konečně vpustil do kanceláře, ukázal jsem mu další fotku a pak příspěvek na Facebooku. Uživatelé pomalu začínali fandit Britovi pátrajícímu po Polce, identifikovali místo v Opoli, informovali ho, že je to nedaleko Vratislavi a že by ji měl hledat tam. Nikdo ale Ewu nepoznal.

Prokocki také ne.

„Jste si jistý, že je to ona?“ zeptal se odměřeně.

Potřeboval jsem pár vteřin, abych se vyrovnal s tím, že mi opravdu položil tuto otázku. Přikývl jsem a začal znovu vysvětlovat, že jsem tu fotku udělal já. Pak jsem mu ji ukázal ve svém telefonu.

Dlouze se na ni podíval, pak si mě změřil pohledem, jako bych byl vágus, a ne někdo, kdo pátrá po zmizelé snoubence.

„Vy jste pil?“

Byla to řečnická otázka. Měl jsem zrychlený dech, kancelář náměstka policejního ředitele zřejmě vyplnil pach lihu okamžitě, co jsem usedl na židli u jeho psacího stolu.

„Proč se ptáte?“

„Jen tak. Je to váš život.“

„Spíš živoření,“ zamumlal jsem a pak ukázal displej telefonu.

„Protože jen to mi z něj zbylo. Chápete?“

„Samozřejmě že...“

„A asi vidíte, že je to stejná fotka?“

„Bezpochyby.“

„Tak proč mi nedůvěřujete?“

Zhluboka si povzděchl.

„To je profesionální skepse. Podobných případů už jsem měl spoustu.“

mlčel jsem, protože jsem měl strach, že bych mohl říct něco, čeho bych později litoval.

„Mně důvěřovat můžete.“

„Důvěřuju vám,“ odvětil jsem, ale nebyla to pravda.

„V tom případě to prosím nechte na nás. Slibuji vám, že uděláme všechno, abychom objasnili veškeré nové okolnosti vašeho případu.“

„O tom nepochybuji.“

Čekal jsem však více. Třeba větu, že budou ihned kontaktovat Brity, pokusí se najít Phila Braddyho, cokoli. Mezitím se Prokocki postavil a natáhl ke mně ruku.

Vypadalo to, že se chce rozloučit.

„Obávám se, že nám tady budete muset nechat svůj mobil.“

„Cože?“

„Může to být důležitý důkazní prostředek.“

„Ale...“

„Pane Wernere, můžete mi věřit, opravdu. Uděláme všechno, abychom vaši snoubenku našli.“

Podíval jsem se na mobil a měl pocit, že se musím rozloučit s něčím důležitějším, než je telefon. Přitom jsem ho nijak zvlášť nepotřeboval, neměl jsem důvod, ale byla v něm její fotka. Má jediná.

„Radši bych...“

„Chcete ji najít?“ přerušil mě policista.

Kývl jsem hlavou.

„V tom případě nám musíte věřit. Víme, co děláme.“

Stál s nataženou rukou, dokud jsem mu mobil nepodal. Možná bych si to ještě rozmyslel, kdybych neměl takovou kocovinu. A kdyby ve mně všechno, co se zde odehrávalo, nevyvolávalo pocit naprostého zmatku.

„Takže obnovíte vyšetřování případu?“ zeptal jsem se, když mě odváděl ke dveřím.

„Pravděpodobně, pokud se objeví nové důkazy.“

„Pokud?“

„Ozve se vám,“ ujistil mě Prokocki.

Nedocházely mi souvislosti, a hlavně to, že mi právě vzal telefon.

Nebyla to ale jediná věc, o kterou jsem toho dne přišel.

Vrátil jsem se domů s myšlenkou, že tu fotku musím co nejdříve stáhnout z Facebooku. Musel jsem ji mít, což pro mě bylo v tu chvíli důležitější než vzpomínky na Ewu.

Fotografie ale zmizela. Stejně jako předchozí příspěvek.

A taky účet Phila Braddyho.

4

Před polednem nebylo v Opoli jednoduché najít otevřenou hospodu, ve které by se dalo dobře najíst. Spice X patřila k výjimkám. Šéf otevíral ráno, dělali jsme do dvanácti, potom na chvíli zavíral a odpoledne jsme znovu makali naplno.

Ve středomořských zemích nebo v Indii se možná takový model osvědčil. U nás musel dříve nebo později vést k bankrotu, ale neměl jsem v úmyslu sdílet své obavy s majitelem.

Blitzer se objevil před jedenáctou a zase nesl laptop. Nevydal o moc lépe než já, zřejmě taky málo spal. Musel usnout až nad ránem, protože když jsem s ním po návštěvě policie mluvil přes Skype, měl jsem dojem, že jsem ho vzbudil. Shrnul jsem mu všechno, o čem podle mě musel vědět.

Cítil jsem se divně, když jsem měl s někým sdílet život. A díky tomu jsem si uvědomil, že jsem se na deset let uzavřel před okolním světem. Dokonce i když jsem navštěvoval rodiče v jejich malém bytě na Grotterově, mluvili jsme prakticky o čemkoli, jen ne o tom, co se děje se mnou.

Blitz si sedl ke stejnému stolu jako minule a kývnutím ruky mě přivolal.

„Já to pořád nechápu,“ řekl. „Posty zmizely.“

„Psal jsi na podporu?“

„Hned po našem rozhovoru.“

Tentokrát jsem se na něj musel spolehnout. Nejradši bych si hned vzal dovolenou, a nejen proto, že jsem měl strašnou žízeň, ale věděl jsem taky, že bych pak mohl mít u šéfa problémy. A nemohl jsem si teď dovolit přijít o svůj jediný zdroj obživy. Předpokládal jsem, že peníze budu potřebovat.

„Odpověděli, že žádné příspěvky nesmazali,“ dodal Blitzkrieg. „A prý, že na internetu se nic neztratí. Ale nenašel jsem po nich ani stopy.“

„Stejně jako po Braddym.“

„Hm,“ potvrdil zamyšlený Blitz, když na stole otáčel jídelní lístek.

Po chvíli strnul a potom ke mně pomalu zvedl oči. Nemusel nic říkat, abychom oba dospěli k závěru, že všechno může být úplně jinak.

Občas se v médiích objevily případy policajtů, jejichž chyby, a dokonce zločiny vyšly najevo teprve po mnoha letech. Nedávno jich bylo několik obviněno z vážných pochybení během vyšetřování vraždy mladé dívky, k níž došlo před několika lety. Obvinili je ze zanedbání povinností, překročení pravomocí a z maření vyšetřování.

Celou dobu úmyslně zahlazovali stopy a zatajovali pravdu. Byli součástí několikačlenného gangu, který kryl pachatele i sebe sama. Bylo to tak i v Ewině případě? Nebo jsem začínal vytvářet konspirační teorie?

Ale i kdyby v tom, dejme tomu, měla prsty policie, jak by z Facebooku odstranili všechny stopy? A navíc tak rychle?

A odkud měl Braddy mou fotku?

Otázek přibývalo, ale já jsem si byl jistý, že na ně najdu odpovědi. Musel jsem jen narazit na něco konkrétního. Něco, díky čemu najedu na správnou kolej.

„Říkal jsem ti, že moje pomoc nebude stačit,“ ozval se Blitzker.

„Říkal. A vidíš, kam to vedlo.“

„Neměl jsem na mysli policii.“

„A koho?“

„Detektivní kancelář.“

Nevěřicně jsem se na něj podíval. Tyhle firmy jsem si spojoval jen s laciným mediálním divadlem nebo manželským špehováním.

„Takovou, co řeší skutečné případy,“ dodal Blitz a otočil ke mně laptop.

Nejistě jsem se rozhlédl, jestli se neobjevil nějaký zákazník, a pak se nahnul nad stůl. Tak trochu navzdory svému přesvědčení jsem začal číst popis společnosti, která si říkala Reimann Investigations.

„Majitel je bývalý operační důstojník od celníků,“ řekl Blitz. „Agentura má státní licenci na detektivní činnost, je zapsaná v rejstříku. Všechno jsem si ověřil.“

Proletěl jsem všeobecné informace, které měli na stránce.

„Jsou členem WAPI.“

„Čeho?“

„Světové asociace detektivů,“ vysvětlil mi. „Kromě toho jsou členem WAD, která sdružuje agentury z celého světa od roku 1925. To nejsou jen tak nějaké certifikáty.“

Nahnul jsem se ještě víc a otevřel ceník, hlavně kvůli tomu, abych se zorientoval, čím se vlastně zabývají.

Hodinová sazba byla sto zlotých a za celý den si účtovali tisíc sto zlotých. Průmyslová špionáž byla o něco dražší, zjištění místa pobytu svědků o trochu levnější. Reimann Investigations také poskytovali služby právním kancelářím, prováděli pátrání ve firmách, lokalizovali nemovitosti a samozřejmě se zabývali hledáním pohřešovaných osob.

Tato položka byla v ceníku nejvyšší. Ceny začínaly na čtyřech tisících sedmi stech zlotých.

„Podívej se na jejich tým,“ poradil mi Blitz.

Otevřel jsem další záložku, na které byly informace o sídle společnosti a zaměstnancích.

„Rewal?“ zeptal jsem se. „To je u moře, nějakých šest set kilometrů odtud, Blitzi.“

„Ne tak docela.“

„Možná pro někoho, kdo má prachy. Já si nemůžu dovolit jezdit tak daleko.“

„Oni pracujou hlavně na dálku.“

Přisunul jsem si židli a usedl před laptop.

„Teď už to není jako kdysi, že detektiv za někým musel běhat s foťákem a nespouštět ho z očí,“ pokračoval Blitzler. „Stačí, že ví, jak dělat to samé na internetu. A tihle lidi to nejspíš vědí.“

Prošel jsem si seznam zaměstnanců. Nebylo jich moc, všichni měli ze zřejmých důvodů na fotkách rozmazané obličej. Majitelem byl Robert Reimann, bývalý důstojník celní stráže. Dostal řadu ocenění, několikrát byl zvolen osobností roku vojvodství. Hlavní tvář firmy však byla jeho žena Kasandra Reimannová, což zřejmě dodávalo firmě na důvěryhodnosti. Ale možná to byla jen zástěrka.

Tým se skládal ještě z několika dalších lidí. Jeden z nich byl absolventem Hornicko-hutnické akademie v Krakově, druhý techniky v Lodži a třetí vystudovala Technische Universität v Kaiserslauternu. Všichni se chlubili zkušenostmi v oblasti IT, ale žádné podrobnosti tam nebyly.

„Vypadá to celkem dobře,“ řekl jsem. „Ale...“

„Takové lidi potřebuješ, Wernere.“

„Možná,“ přiznal jsem. „Ale potřebuju taky peníze, abych si je mohl dovolit zaplatit.“

„Něco ti půjčím.“

„A já ti to jako vrátím z čeho?“

„Nějak se domluvíme,“ odbyl mě mávnutím ruky. „Teď je důležité co nejrychleji zjistit pravdu, než zahladí všechny stopy.“

Nevěřičně jsem zvedl obočí a podíval se na něj.

„Kdo?“

„Nevím,“ odpověděl. „A to je na tom asi nejhorší.“

V první chvíli jsem s ním chtěl souhlasit, ale hned potom jsem si pomyslel, že nejhorší na tom všem je něco jiného. Samotný fakt, že přede mnou někdo tají pravdu.

Ne někdo. Přímo ona.

A teď buď Ewa, nebo lidi, kteří jí ublížili, dělali všechno, jen abych nepřišel na to, co se po té strašlivé noci opravdu stalo.

„Dobře,“ řekl jsem.

Blitz sraštil čelo a prohlížel si mě.

„Jestli si myslíš, že Reimannovi jsou v pohodě, jdu do toho.“

„Vypadají jako dvojka profíků,“ odpověděl bez váhání Blitzkrieg. „Udělal jsem si malý průzkum.“

„Co tím myslíš?“

„Vygooglil jsem si je.“

„To není průzkum, ale synonymum pro virtuální čmuchání.“

„Nezlehčuj sílu tohoto nástroje, jsou lidi, kteří by bez toho nevěděli vůbec nic.“

„Nezlehčuju to,“ odpověděl jsem.

„Vezmi si třeba ajťáky. V devadesáti devíti procentech případů vyplývá jejich převaha nad obyčejnými smrtelníky z toho, že dokážou rychle zpracovávat výsledky z Googlu.“

Blitz ještě chvíli rozváděl historický význam společnosti založené dvěma stanfordskými doktorandy. Vypnul jsem zhruba ve chvíli, kdy tvrdil, že nefunkční vyhledávač je jediným univerzálním a nesporným důkazem toho, že internet v našem počítači nefunguje. A že jsme dospěli až do takového stadia vývoje, že máme problém věřit tomu, že Page a Brin vytvořili Google... a přitom ho sami nepoužívají.

Zatímco Blitz mlel jako kafemlýnek, čímž se možná vypořádával s vlastními emocemi, já jsem procházel další certifikáty a důkazy o tom, že Reimann Investigations se ve své práci opravdu vyznají.

Znovu jsem kamaráda začal poslouchat, až když přešel ke konkrétním věcem.

„Konečně, prohlídni si výsledky sám,“ zamumlal, když viděl, že ztrácím zájem. „Na severu to nejsou úplně neznámí lidi. Dávají hodně na charitu, podporují místní sportovní kluby a financují dva útulky pro psy.“

„To zní podezřele.“

Blitz vykulil oči.

„Jestli ti připadají podezřelí lidi, co pomáhají druhým, tak nechci vědět, jak vypadá tvůj svět.“

„Jako místo, které chce za každou cenu zničit pár zmrdů.“

„To vlastně není zas tak špatný.“

„Ne,“ přiznal jsem a pokrčil rameny. „Akorát, že všichni ostatní je se zájmem pozorují a čekají, jak se to vyvine, namísto aby je zastavili.“

„Tak to mi k tobě sedí víc.“

„Hm,“ zamumlal jsem, aniž bych měl v úmyslu upadat do ještě hlubšího pesimismu, který mě postupně pohlcoval. „Ještě něco ses o těch Reimannových dozvěděl?“

„Jenom to, že anonymně podporují nějaké nevládní organizace.“

„Tak anonymně, že o tom víš i ty.“

Blitzer si povzdychl, jako by ho trápila myšlenka, že ho považuju za nějakého ďáblova advokáta.

„Přišli na to místní pisálci, jsou to jen nepotvrzené informace.“

„Tak jako tak je to podezřelé,“ zopakoval jsem a zvedl ruku, abych ho zadržel, než mi začne oponovat. „Myslím tím to, že zřejmě vydělali prachy a...“

„Ano, vydělali,“ potvrdil.

„Na detektivní činnosti?“

„Ne, Robert Reimann odešel ze služby, protože zdědil místní konglomerát, který tvoří několik přístavišť, restaurací a penzionů. Jeho žena měla úspěšnou developerskou firmu.“

Musel jsem přiznat, že se Blitzkrieg připravil opravdu dobře. Nabízel mi potenciální řešení mého problému na stříbrném podnose. Dokonce mi navrhoval, že to zaplatí.

Uznal jsem, že bych už neměl váhat.

„Dobře,“ řekl jsem. „Jestli mi teda půjčíš, tak to zkusím.“

„Výborně. Tím líp, protože jsem se s nimi už domluvil na paušální částce.“

„Cože?“

„Otázku nákladů jsem už probral s Kasandrou. Dost dobrá štabajzna.“

„O tom nepochybuju.“

Představil jsem si ji jako typickou podnikatelku, namyšlenou ženušku místního papaláše. I když si podle Blitze hlídali soukromí a zřídka se ukazovali na veřejnosti, předpokládal jsem, že vypadají jako hollywoodský pár.

„Platit se bude předem, protože už zhruba umí odhadnout, kolik práce bude třeba udělat.“

„No a? Kolik si účtují?“

Blitzer to odbyl mávnutím ruky, ale předpokládal jsem, že cena je mnohem vyšší než ta, která byla na stránkách.

„Měl bys vědět, že neberou všechny případy.“

„Jenom ty, co jsou v novinách?“

„Ne. Říkal jsem ti, že z toho nedělají žádnou šou.“

Ale opravdu pracovali nenápadně? Pro firmu, která se měla vyznačovat určitou diskrétností, to byla z PR hlediska v podstatě logická strategie. Možná byli opravdu opakem všech detektivů, které jsem běžně vídával v televizi.

Těch, na které se obraceli hlavně zoufalci. Povzdechl jsem si a uvědomil si, že jsem jedním z nich. To jen dokazovalo, do jak žalostného stavu jsem se dostal. Ale pokud mi policie nechtěla pomoci a důkazy mizely rychleji, než se objevovaly, co mi zbývalo?

„Mám jednu podmínku,“ upozornil mě Blitz.

„Jakou?“

„Dneska večer se stavíš.“

„Co? Kam?“

„Kurva, Wernere! To se říká, když tě někdo pozve na návštěvu,“ spustil. „Ty asi nejsi v kolektivu zrovna oblíbený, co?“

Na tuto otázku jsem mu odpovídat nemusel. Ještě před deseti lety jsem se vůbec nelišil od průměrného vysokoškoláka. Pět let studií jsem víceméně propařil a neměl žádné problémy navazovat kontakty s lidmi.

Teď jsem však dospěl do bodu, kdy jsem odmítal hrát i multiplayer a vyhledával pouze hry pro jednoho hráče.

„Stavíš se, dáme si pivo a všechno probereme.“

„Dneska? Vlastně jsem chtěl...“

„Co?“ přerušil mě. „Ožrat se sám?“

I když mě kocovina stále neopouštěla, byla pravda, že mě to napadlo.

Nakonec jsem neměl jinou možnost než přistoupit na Blitzův návrh. Vlastně jsem musel uznat, že mi to možná prospěje. A že to možná společnými silami poskládáme do nějakého smysluplného celku.

Zlili jsme se jako dobytci.

První hodinu nebo dvě jsme pili jen pivo, ale to byla taková nevinná předehra k tvrdému alkoholu, který měl Blitz v ledničce. Ukázalo se, že největší jed byl gin s tonikem, ale předpokládám, že po takové kombinaci, kterou jsme už měli v žaludku, jsme se mohli dorazit i nealko pivem.

Vzbudil jsem se celkem v pohodě, tím pádem bylo jasné... že jsem ještě opilý. To nejhorší však mělo teprve přijít. Sesunul jsem se v pokoji z postele pro hosty a přivrávorl do obývacího. Vypadalo to tam jako po výbuchu. Očima jsem přelétl prázdné lahve, plechovky, otevřené sáčky chipsů a přeplněné popelníky. Udělalo se mi zle.

Jen matně si vzpomínám, že po prvním nebo druhém pivu

jsme se spojili s Reimann Investigations. Jejich metody mě trochu znepokojovaly, protože se zakládaly na naprostém utajení. Abychom si mohli promluvit s člověkem, který měl na starosti náš případ, museli jsme nejprve dostat SMS s jednorázovým přístupovým kódem a potom ho spolu s přihlašovacím jménem a heslem zadat do okna na webu. Nemělo to žádnou doménu, jen IP adresu, a navíc nás ujistili, že se nezobrazuje v žádném vyhledávači.

Nabyl jsem přesvědčení, že je to všechno jenom marketingový tah, jak nezkušeného klienta ujistit, že má co do činění se skutečnými profesionály. Možná snad se skupinou hackerů, kteří nemohou přiznat svou pravou totožnost.

Předali jsme RI nejdůležitější informace a domluvili se na času schůzky následujícího dne. Potom jsme se zabývali už jenom degustacemi všech lahví, které měl Blitz v bytě.

Možná jsme šli dokonce do večerky pro další, nebyl jsem si jistý. Ale když jsem zhodnotil stupeň apokalypsy, k níž došlo v obýváku, měl jsem dojem, že jsme museli nakupovat snad v Makru.

Posbíral jsem svoje věci a chtěl odejít. Neměl jsem v plánu Blitze budit. Za svou pomoc v celé věci měl právo se aspoň trochu vyspat.

Když jsem došel ke vchodovým dveřím, všiml jsem si, že jsou pootevřené.

Pocítil jsem neklid, ale alkoholem omámená mysl mi hned nabídla vysvětlení, že když jsme se vraceli z večerky, tak jsme byli nejspíš tak opilí, že jsme zapomněli zavřít dveře.

V puse jsem měl jako v polepšovně. Otočil jsem se. Po krátkém zaváhání jsem se vydal k Blitzově ložnici. Trochu se mi motala hlava, když jsem otevíral dveře.

To však nebylo nic v porovnání s pocitem, který mě přepadl, když jsem uviděl Blitzera.

Ležel v posteli na zádech, s jednou rukou na podlaze. Postel

byla zakrvácená a Blitz se díval do stropu prázdnýma očima. Ústa měl nepřírozeně pootevřená, jako by z nich vycházel děsivý výkřik.

Nevím, jak dlouho jsem tam bez hnutí stál.

Nakonec jsem se vzpamatoval, klopýtl a upadl na postel. Přiložil jsem prsty k jeho krku, ale byl to jenom nepodmíněný reflex. Věděl jsem, že už nemá smysl zjišťovat, jestli kamarád žije.

5

Dlouho jsem přemýšlela, komu bych případ té dívky z Opole svěřila. V úvahu připadali vlastně jen dva lidé. Ostatní dělali na jiných případech. S Robertem jsem to konzultovat nechtěla, neboť Reimann Investigations už ho příliš nezajímala. Kdysi se tím docela bavil, ale dnes už je to jen jeden z jeho mnoha polozapomenutých koníčků.

Nakonec jsem vsadila na Jolu Klizovou, absolventku univerzity v Kaiserslauternu, kterou jsme přijali do práce vlastně jen proto, že měla tento údaj uvedený v životopisu.

Byla to hubená, silně zakomplexovaná dívka, ale přitom nijak plachá. Působila spíše arogantním dojmem. Věděla jsem ovšem, že je to důsledek nedostatečného sebevědomí, a ne špatné povahy. Když jsme ji přijali, Robert si jí ani nevšiml, a to patřil mezi muže, kteří ženskou krásu umí náležitě ocenit.

Setkaly jsme se v jednom z Robertových podniků, na Grunwaldské ulici v Pobierowě. V hlavní sezóně bylo v Baltic Pipe každý den úplně plno, ale v tomto ročním období jsem menší kavárnu navštěvovala často, protože jsem tam mohla v klidu řešit agenturní záležitosti.

Navzdory tomu, co si mysleli mí klienti, jsme neměli žádné sídlo. V rejstříku sice byla zapsaná adresa našeho domu na pobřeží, ale to bylo jen kvůli splnění úřední povinnosti.

Zdávalo se mi rozumné, že jsme podnikali hlavně přes internet a náš tým tvořili lidé jako třeba Klizová, kteří se po síti pohybovali jako zkušení surfaři na obou stranách rewalského mysu.

Dala jsem Jole všechny potřebné informace a ona se ještě tentýž večer spojila s klientem. Formálně to byl Adam Blicki, ale během domlouvání podmínek se ukázalo, že je pouhým zmocněncem Damiana Wenera.

Klizová přišla na první schůzku pozdě. Předpokládala jsem, že strávila celou noc hledáním informací. Když jsme ji přijímali, očekávali jsme, že náš tým posílí schopná hackerka, a místo toho jsme získali oddanou workoholičku. Z našeho pohledu to lepší být opravdu nemohlo.

„Kasandro, hrozně se ti omlouvám,“ řekla tiše Jola a sedla si ke stolu.

Trvala jsem na tom, aby mi zaměstnanci tykali. Robert s tím také souhlasil, i když jsem věděla, že nerad. Nicméně jsem vycházela z předpokladu, že když se většina našich rozhovorů stejně odehrává jen přes sociální sítě, tak nějaké oslovení pane či paní nemá smysl.

„Nic si z toho nedělej,“ odpověděla jsem a podala jí jídelní lístek.

Nesouhlasně potřásla hlavou a upravila si neučesané vlasy.

„Snad mě nenecháš pít samotnou?“ zeptala jsem se a ukázala na sklenici prosecca.

„Vždyť je teprve poledne.“

„O to spíš bys mě měla podpořit.“

Rozhlédla jsem se po místnosti zařízené v industriálním stylu, kývla na číšníka a pak ukázala na skleničku. Tyto informace mu úplně stačily.

Nepila jsem nijak hodně, alespoň ne najednou. Popíjela jsem prosecco po malých doušcích celý den už dobrých sedm let. Začalo to, když jsem porodila Wojtka a musela dohnat dlouhou abstinenci pauzu.

Nepřemýšlela jsem nad tím, jestli jsem na alkoholu závislá. Stejně jako to nedělali starověcí Řekové nebo Římané, pro které bylo zahájení dne skleničkou vína stejně běžné jako pro nás ranní káva. Dodržovala jsem prostě antické zvyky.

„Díky, ale mám plno práce,“ řekla Jola a vytáhla tablet.

Položila ho na stůl a zapnula. Platili jsme jí natolik dobře, aby si koupila nejmodernější iPad, ale ona tvrdila, že dává přednost zařízením, která může okamžitě rootnout a přizpůsobit je tak svým potřebám.

„Docela zajímavý případ,“ řekla Klizová.

„Asi jo,“ odpověděla jsem s mírným úsměvem.

Podívala se na mě a zvedla obočí. Její oteklá víčka tak byla ještě výraznější.

„Evidentně ses dnes moc nevyspala,“ poznamenala jsem.

„No, všichni nemůžou vypadat tak dobře jako ty.“

„Naštěstí,“ odpověděla jsem a zvedla skleničku. „Jinak by byly ulice plné snobských, povrchních paniček, které se považují za aristokratky.“

Jola otevřela ústa, ale než stihla odpovědět, číšník přede mě postavil šumivé víno.

„Takhle jsem to nemyslela,“ řekla.

„To je v pořádku, neberu se moc vážně. Díky proseccu.“

„Ale asi... sama sebe tak přece nevidíš, nebo ano?“

Pokřčila jsem rameny a Klizová se rozhlédla.

„Pro hodně lidí jsi... jak to říct, něco jako ikona. Nebo vzor.“

„Jak klofnout bohatého chlapa?“

„Spíš myslím tvůj styl, eleganci a úroveň.“

Usmála jsem se, jakkoli kvůli její společenské neohrabanosti bylo složité uvědomit si, že se snaží být vtipná.

„Se zvýšením platu nepočítej,“ řekla jsem. „Ledaže bys mi řekla ještě pár podobných komplimentů.“

„Zkusím něco lepšího,“ odpověděla a ukázala na tablet.

Obě jsme zvážněly a uznaly, že je nejvyšší čas přejít k věci.

„Snaž se, protože z tohoto případu může být brzy docela velká kauza.“

„Myslela jsem si, že nám nejde o publicitu.“

„Ne tím, co děláme. Ale naše výsledky, to se počítá.“

Odsunula jsem skleničku a zkrřížila ruce na stole. Seděla jsem rovně jako prkno. Drahé sako a světle modrá košile téměř ze stoprocentní bavlny by vypadaly dobře i bez toho, ale po letech cvičení jsem tuto pozici zaujímalala úplně automaticky.

„Co jsi zjistila?“ zeptala jsem se.

„Že na začátku podezírali toho kluka.“

„Damiana Wenera?“

Přikývla.

„A že první výsledky vyšetřování ukazovaly na sebevraždu.“

„Ale tělo se nenašlo?“

„Ne, i když si policajti mysleli, že ho ten kluk hodil do řeky. Prohledali celé koryto, ale udělali to až po několika dnech, když Werner nahlásil její zmizení. Od té doby se tělo mohlo dostat v podstatě kamkoli.“

„Proč ho podezírali?“

Měla jsem pocit, že je to důležitá otázka, i když jsem věděla, že policie se obvykle zajímá nejdříve o nejbližší příbuzné oběti. V osmdesáti procentech případů je pachatelem někdo z rodiny. Typické zločiny z vášně, a policejní statistiky potvrzovaly, že tyto případy se většinou vyřešily do čtyřiceti osmi hodin po oznámení.

Samozřejmě se našli i podivíni, kteří dvacet let ukrývali tělo manžela nebo manželky ve sklepech a všem tvrdili, že zmizeli nebo odešli.

„Nikdo neviděl tu jejich údajnou hádku před hospodou,“ ozvala se Klizová.

„Takže ta zranění si měl Werner způsobit sám?“

„Holka se mohla bránit.“

„Podle mě je to dost překombinované,“ usoudila jsem.
„Opravdu si mysleli, že se to tak mohlo stát?“

„Jo.“

„Kluk ji požádá o ruku, a hned potom ji znásilní, zabije a hodí do řeky? To museli mít fakt dost bujnou fantazii.“

„Nebo zkušenosti.“

Dobrý postřeh, uznala jsem v duchu. Vyšetřovatelé se jistě s takovými věcmi setkávají často.

„Takže žádní svědci?“ zeptala jsem se.

„Žádní. Hosti mluvili o skupině chlapů, kteří odcházeli z hospody přibližně v době, o níž mluvil i Werner. Ale všechno ostatní bylo založeno jen na jeho svědectví, takže...“ Nedokončila větu a pokrčila rameny.

„A vzorky DNA?“

„Ty vzali ze stolu, u kterého seděli ti chlapi. Prozkoumali je, ale nenašli žádnou shodu.“

„A z místa činu? Z té... Katovny?“

„Z Popraviště,“ opravila mě a já přikývla. „Tam to byla pravá DNA bramboračka. Tolik materiálu, že by tím zahltili všechny laboratoře v Polsku.“

„Stopy po spermatu?“

„Nic.“

„Pot? Jiné sekrety?“

„Dost všeho,“ odpověděla Jola, která stále nespouštěla oči z notebooku. „Ale je to hodně rušné místo, nebo tehdy alespoň bylo. Dnes je tam zahrádka hospody, většina prostoru byla revitalizována.“

Zhluboka jsem se nadechla, pak jsem vyprázdnila skleničku a objednala Jole nealkoholický drink. Číšník přiběhl okamžitě na každý pokyn, poslouchal náš rozhovor a nespouštěl z nás oči.

„Nahrávky z kamer?“ nadhodila jsem.

„Žádné kamery tam tehdy nebyly. Nejbližší se nacházela o několik set metrů dál, ale nezaznamenala v té době žádnou

skupinu mužů. Ti, kteří se tam objevili, byli identifikováni a vyslechnuti. V tu noc se nikdo z nich v okolí Młynówky nepohyboval.“

„Kde?“

„To je staré koryto Odry,“ vysvětlila mi Klizová a mávla rukou. „Ale to je vlastně fuk.“

„Nejsou tam nějaká zdymadla?“

„Jsou. Po obou stranách.“

„Takže...“

„Pokud mladík hodil tělo do vody, určitě by se o jedno z nich muselo zachytit, ale než pátrání začalo, byla zdymadla několikrát otevřena. Zpočátku to vyšetřovali jako zmizení, teprve později se rozhodlo, že je třeba začít hledat tělo.“

„Ale nakonec vyloučili, že by náš klient byl podezřelý?“

„Formálně ano.“

„A neformálně?“

„Zdá se, že hlavní vyšetřovatel, Marek Prokocki, nyní podpraporčík, si nebyl úplně jistý, jestli je toto rozhodnutí správné.“

„Protože?“

„Protože se mu Werner zdál podezřelý. Více podrobností je určitě ve spisech, ale já k nim nemám přístup.“

„Zatím ne.“

Klizová pochopila mou ne zrovna nenápadnou narážku a přikývla. Věděla jsem, že je schopná dopídit se každé informace, pokud jí poskytnu dost času. A pokud u toho nebude muset přicházet do styku s jinými lidmi.

Trvalo mi dlouho, než jsem docílila toho, že se v mé společnosti cítí natolik dobře, aby mluvila celými větami. Nedokázala jsem si představit, jak zvládala podobné situace v Kaiserslauternu. Možná nezvládala. Možná se pokaždé zavřela na pokoji a ponořila do knih, díky čemuž později dosahovala tak působivých studijních výsledků.

Poslouchala jsem ji ještě dobrou půlhodinu.

Žádný z důkazů na Damiana Wenera neukazoval, takže nakonec dospěli k závěru, že s tím ten kluk neměl nic společného. Což ale policii trvalo poněkud déle, než se z logiky věci dalo očekávat.

Podělila jsem se o tuto myšlenku s Jolou, na což nesouhlasně pokrčila rameny.

„Asi byli zkrátka pečliví, alespoň co se jeho týče,“ usoudila. „Mně se každopádně zdá být podezřelé něco jiného.“

„Co?“

„Na jeho těle a oblečení zajistili biologické stopy. Na obličej měl dokonce trasologické stopy, což dokazuje, jak s ním útočníci zacházeli.“

Zvedla jsem obočí.

„Mám na mysli stopy po botách. Otisky podrážek.“

„Ano, vím, čím se zabývá trasologie,“ odpověděla jsem, lehce se pousmála a sáhla po proseccu. „Co je na tom podezřelého?“

„To, že vyšetřovatelé neporovnali stopy s otisky z hospody. Mohli vytvořit přesný profil, a s trochou štěstí i s cheiloskopickými stopami a otisky prstů z pivních sklenic.“

Tentokrát se nezmínila o tom, že v případě těch prvních stop se jedná o otisky úst.

„Mohli toho získat mnohem víc. Z nějakého důvodu se s tím ale neobtěžovali.“

„Někdo od policie chtěl něco zatajit?“

„Je to možné.“

Obě jsme chvíli mlčely. Číšník nás stále pozoroval, jako by nebyl zaměstnancem Baltic Pipe, ale sluhou na šlechtickém dvoře. Všimla jsem si, že se kvůli tomu Jola necítí dobře, ale nemohla jsem s tím nic udělat. Robert dával zaměstnancům příkazy, kterým jsem se nemohla vyhnout ani já.

„Takže dívka zmizela před deseti lety, a potom se najednou objevila na koncertě, na kterém byl náhodou i Wernerův známý,“ shrnula jsem.

„Ani ne známý jako spíš nejlepší přítel. Jediný přítel, podle toho, co se mi o něm podařilo zjistit.“

„Navíc se na internetu objevila ta její fotka, kterou měl v telefonu jen Werner.“

„Hm,“ potvrdila Klizová.

„A nakonec, jakmile se v případě začneme štourat, po všem se najednou slehne zem, včetně profilu člověka, který dal fotku na internet.“

Jola se ušklíbala, jako by se jí poslední poznámka nepříjemně dotkla.

„Je to horší, než kdyby se slehla zem,“ řekla. „Protože toho Braddyho nejsem schopna najít.“

Bylo to snad poprvé, co jsem z jejích úst slyšela něco takového. Vždycky tvrdila, že v přírodě se nic ztratit nemůže, a na internetu už vůbec ne. Stopu zanechává každý, i ten největší virtuos v odstraňování virtuálních stop.

Mlčela jsem a čekala, až svou myšlenku rozvine. To však Klizová zřejmě neměla v úmyslu.

„Říkala jsi, že je jednodušší schovat se v poušti než na internetu,“ ozvala jsem se. „Musela jsi narazit na nějakou stopu.“

„Narazila jsem,“ odpověděla a těžce si povzdechla. „Google tyhle záznamy archivoval, ale dostala jsem se jen... k náznaku pohybu Phila Braddyho na Facebooku. Ověřit jsem si mohla jediné IP adresu, což mi umožnilo zjistit jen to, že používal TOR.“

The Onion Router. Vícevrstvá síť umožňující šifrovat pohyb po síti. Díky ní se před policejními složkami úspěšně skrývalo více lidí než džihádistů v afghánských jeskyních v době největší slávy Al-Káidy.

„Routerů bylo neskutečně hodně,“ pokračovala Jola. „Většina se nacházela ve Velké Británii. A je možné, že jeden z nich byl i na Braddyho počítači. To teď nezjistím.“

„Takže než fotku zveřejnil, dal si s tím práci,“ řekla jsem.

„Určitě víc než běžný spotter.“

Viděla jsem, jak se jí lesknou oči, a vůbec jsem se nedivila, že jí ten případ nedá spát. Na jejím místě bych také zcela jistě strávila celou noc snahou odhalit alespoň zlomek informací.

„Dobře,“ řekla jsem a naznačila tak, že vím vše, co mě zajímalo. „Co máš teď v plánu?“

„Půjdu po stopě druhé fotografie. Pokud byla jen ve Wernerově smartphonu, musím zjistit, jestli k němu měl někdo přístup.“

„Co třeba ten kamarád?“

„Zdá se být hlavním podezřelým,“ připustila. „Navíc byl ve Bratislavě. A narazil na fotku na profilu.“

„A ještě ke všemu je to on, kdo nás platí.“

„Mohl to udělat jen proto, aby se vytáhnul.“

Zadívala jsem se z okna a na chvíli ztichla. Prázdné ulice, které se za pár měsíců zaplní nekonečným proudem turistů, na mě působily uklidňujícím dojmem.

„Hlavní otázka zní: je to opravdu ona?“ zamumlala jsem.

„Všechno tomu nasvědčuje.“

„Neměla ztracené dvojče? Dvojníka?“

„Ani to, ani klon nebo jiné verze z alternativní reality.“

„V tom případě, co s ní bylo během všech těch let? A proč zmizela?“ zeptala jsem se a kroutila při tom hlavou. „Někdo ji někde zavřel proti její vůli?“

Jola se na mě nejistě podívala, jako by přemýšlela nad tím, jestli ty otázky pokládám sobě, nebo jí.

„Na fotce z koncertu nevypadá, že by ji někdo k něčemu nutil.“

„Možná se tak jen tváří.“

„Možná,“ přiznala Klizová. „Ten muž, který stojí zády, rozhodně nepůsobí moc přátelsky.“

Existovala spousta možností, a já jsem Jole doporučila, aby jejich okruh co nejdříve zúžila, a vstala jsem od stolu. Všimla

jsem si, že Robert přijel k Baltic Pipe svým stříbrným BMW řady 4. Gran Coupé se na silnici vyjímal a nešlo si ho nevyšimnout, i když bych poznala i se zavřenýma očima, že přijel manžel. Odbila hodina, na které jsme se domluvili, a on nikdy nepřicházel pozdě.

Rozloučila jsem se s Klizovou a při odchodu jí ještě nabídla, ať si dá prosecco na účet podniku. Poté jsem nastoupila do auta, které stále vonělo novotou, i když bylo už přes rok staré.

Pohlédla jsem na Roberta, a ten se zrovna dlouze díval na číšníka, který stál u okna. Zaměstnanec na něj pokývl a odešel.

Manžel si odkašlal.

„Poslouchej, Kas...“

„Není o čem mluvit,“ ujistila jsem ho. „Co bylo včera, je minulost.“

„Jsi si jistá?“

Byla jsem si jistá, ale něčím úplně jiným. To, co Robert udělal, bude mít velké následky. Zničí mu to život, a můj to úplně změní, i když si to ještě neuvědomoval.

Když uznal, že ticho z mé strany je dostatečná odpověď, otočil se a zamířil k naší vile na pobřeží.

„Co schůzka?“ zeptal se.

„Klizová je náš člověk.“

Nic neřekl, jen pokývl hlavou a přitom upřeně sledoval silnici. Pak se na mě podíval způsobem, který jsem znala až moc dobře.

„Proboha, Roberte...“ hlesla jsem. „Nic jsem jí neprozradila. Nemusíš se bát.“

Na to už neřekl nic.